

□ „Minek?“ — kérdezte pityókosan, álmosan bólingatva Illa.

□ „Hogy hazakisérhesselek,“ — dadogta Kunos.

□ Illa a szeme közzé nézett. Tekintete csupa kérdés, tanakodás és vágyódásként szegződött rája.

□ „Tudsz hallgatni?“ — kérdezte fenyegető határozottsággal. Egész este csak most jutott először eszébe, hogy ő: diva.

□ Kunos elértette. Ajtatos arcot vágott.

□ „Esküszöm!“ — és kezét a szívére tette.

□ Illa nagyot kacagott a konikus jeleneten és a napernyőjével intett egy arra cammogó egyfogatúnak. Beültek.

□ „Hozzád!“ — sugta reszketve a lány és Kunos vibráló hangon sugta meg lakása címét a kocsisnak, mintha ő szégyelné magát Illa elől.

□ Kilenc napon keresztül szürcsölték a boldog szerelmet. A tizedik estén Bodizsárné boldogan szaladt Léni elé, aki a színpadon hagyott csipkegallér után ment.

□ „A nagysága már dudorászva öltözködik a második felvonásra. Vége a melankóliának.“

□ „Hál' Istennek!“ — hagyta rá a komorna, — legfőbb ideje volt.“

□ Teljesen bebizonyosodott az öltöztető tapasztalatának igazságáról. A művésznő hazatelefonoztatott az autóért és az estélyi ruhájáért. Azután pereszlényi Pick, a bankár sem jelentkezett hiába. Léninek szabad volt bebocsátani a látogatót. Illa ismét a régi volt.

□ Kunos idegesen járkált fel s alá a kijárával szemközt lévő utcason. A színház lassanként kiürült. Az épület elsötétedett. Már csak elvétve szállingóztak ki az emberek. Illa még mindig nem jött. Nevetést hallott. Ismerősen csengett fülébe a kacaj. Az autó megberzengett, elrobogott, aztán ott állt egyedül, bambán, megcsalódva.

□ Kunos álmatlanul vergődött ágyában. Nem érte fel ésszel, hogy az, aki tegnap még szerelmet esküdött és egész lelkét lehelte bele egy-egy csókba, ma már idegen férfival vágtszon tova a prüszkölő gépkocsin. Hiúsága és férfiúi önérzete magyarázatot és elégtételt követelt. Másnap délben — tudta mikor végződtek a próbák — bejelentette magát a művésznő lakásán.

□ „Kunos . . . Kunos? — gondolkozott Illa. Nem ismerem. Mondd meg neki Léni, nem vagyok abban a helyzetben, hogy fogadhassam.

Megtántorgott, amikor átvette az izenetet. A fejébe vágta a kalapját és elrohant szíljajon, mintha ostorral kergetnék. Még egy utolsó kísérletet tett a közeledésre. Nyolc oldalas levélbe sirta bele fájdmalmát és a vágyódást. A válasz nem késett soká.

□ „Igazán nem tartoznék válasszal . . . — édes barátom — irta a művésznő, sem magyarázattal. De, sajnálom magát, azért világosítom fel. Ne haragudjék rám. Nekem időnként különös rohamom jön. Valami különös vágy, tiszta, igaz, őszinte szerelem után. Hogy néha az is szeressen engem, akit én akarok, minden érdek nélkül. Nemcsak azok a gazdagok, akiket nem szeretek, de akikre szükségem van s akiknek a szemében én egy elérhetési skála vagyok. Maga engem egy időre boldoggá tett. S érje be ezzel. Most, miután eleget tettem a szívemnek, vissza kellett térnem fényüzést és pompát vágyó lelkemhez, az igazihoz. Ami volt, szép volt. Kár, hogy elmúlt. De nekem nem szabad rá emlékezmem, különben nem lehetnék az, aki és ami vagyok s amivé önmagam letiportatása árán lettem. Értsen meg, ha tud s ha akar. Ha nem, úgy gondoljon esküjére és hallgasson . . .“

□ Kunos atléta termete megrázkódott, összegörnyedt. Hallgatott és sirt.

FALK RICHÁRD.

Zártkapujú várak.

Az én lelkem csukódjék be örökre,
Mint zártkapujú, öreg várromok
S földjön be zöld moha.

Jöhetnek aztán kapumra zörögve
Bűvös kulcsokkal édes mosolyok,
Nem nyílok meg soha.

Bent járni fognak sóhajtvá, hörögve,
Megölt szerelmek, halott bánatok
S bús emlékek hada.

De a lelkem becsukódik örökre,
Mint zártkapujú, öreg várromok
És nem nyílik meg senkinek soha . . .

Komlós Aladár.